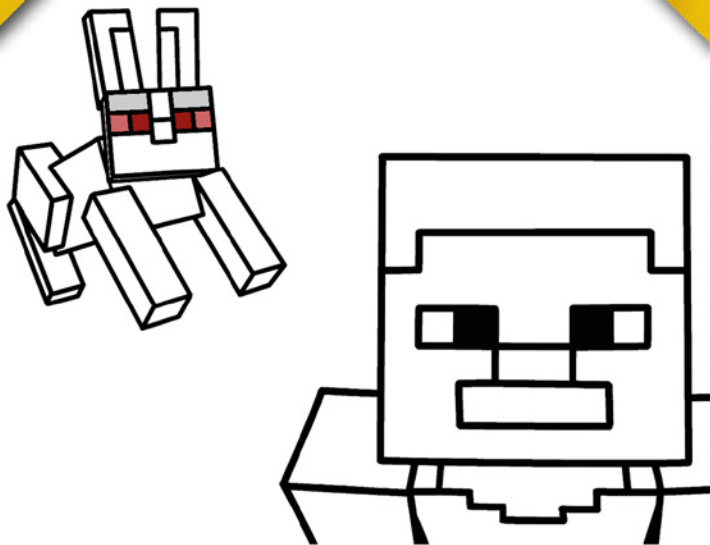

Nemzetközi bestseller

EGY KOCHA NAPLÓJA

WIMPY STEVE – MIÉRT NYÚL A NYÚL?

Nem hivatalos Minecraft-napló

Minecraft család

Ötödik rész

Minecrafty Family

EGY KOCHA NAPLÓJA

WIMPY STEVE – MIÉRT NYÚL A NYÚL?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

VASÁRNAP

Hoppantul megúsztam, jól vagyok! (Heh!)

Igen, talán túlreagáltam kissé a legutóbbi Minecraft-naplóm végén történeteket. De mit vártatok? A lebegő könyv, amit kinyitottam, egy „gyilkos nyuszi”-ról szólt! Hát én frászt kaptam! És ne feledjétek, hogy előtte jó egy hónapot töltöttem a macskaház világában, ahol gigantikus pókok ugrottak a fejemre, és támadtak meg! (Említettem már, mennyire gyűlölöm a pókokat?) Szóval tisztában vagyok vele, hogy mindig fennáll a lehetősége - sőt egyenesen valószínű -, miszerint bazi nagy valamik meg akarnak ölni a Minecraftban!

No de kezdjük az elején...

Amikor a macskaház könyvtárában kinyitottam a lebegő könyvet, a *Gyilkos nyuszi: valóság vagy kitaláció?*-t, azonnal eltűntem abból

a Minecraft-világból, és ideoőpentem egy irdatlan nyuszi elé! És amikor azt mondom, IRDATLAN, azt komolyan gondolom!

Persze az első reakcióm az volt, hogy „gyilkos nyuszi”! (Nem zárnám ki, hogy ezt egy éles sikoly követte.)

De ne már, legalább 50 kocka magas volt! Vadul, dühödten vicsorgott! Biztos voltam benne, hogy két óriási borotvaéles fogával egy szemvillanás alatt kettéharap! Nem lett volna szép halál, ha két titáni méretű fogsor marcangol szét!

Azonnal bevettem magam a legközelebbi fa mögé. („Előbb bújj el, aztán kérdezz!” - *Minecraft-bölcsesség*) Aztán számba vettem a környezetemet - szerencsére a közvetlen közelében nem voltak mobok -, és mindenféle virágokat láttam! Különféle alakú, méretű és színű virágokat - lilákat, pirosakat, fehéréket, narancsszínűeket. Kellemes változatosságot

jelentett a dzsungel után, ahol csak zöld vett körül, azon kívül pedig zöld és még több zöld.

Azért így is rengeteg fát láttam, alattuk pedig akár fényes nappal is rejtőzhettek mobok. A jó hír az volt, hogy ezek a fák nem álltak szorosan egymás hegyén-hátán, mint a dzsungelben, így nem kínáltak olyan sok búvóhelyet. Arra tippeltem volna, hogy ha már ennyi a virág és a fa, valamiféle virágerdőben lehetek. Olyan volt az egész, mintha valami mese játszódna itt, nem pedig egy gyilkos nyuszi várna rám!

Pár perc elteltével arra a következtetésre jutottam, hogy a nyúl valójában egy rettentő nagy állatos ház. A következő okaim voltak erre:

- 1) Nem remegett a föld a felém szökdécselő gigantikus nyuszilábak alatt.
- 2) Egyetlen lehetetlenül hatalmas metszőfog sem nyársalt fel.

3) Nem éreztem a vagy 40 kilométer per óra szelet, amivel az járt volna, ha egy óriási nyusziorr a szagomat fogja.

Kilestem a fa mögül, és láttam, hogy a nyúl tapodtat sem mozdult. Gondoltam, akár nyugodtan ki is jöhetek.

Ahogy közelebbről is megnéztem, arra jutottam, hogy talán kicsit szabadabban szárnyalt a képzeletem a kelleténél. (Döbbenet, mi?) A nyuszi igazából nem is volt 50 kocka magas. A fogai nem voltak borotvaélesek. És ha teljesen őszinte akarok lenni, nem is vicsorgott dühödten. Ami azt illeti, igazából egész aranyos volt.

Halványszürke volt, a hátsó lába olyan, mint Toppancsé a *Bambiban*, ehhez nagy, sötét szempár és rózsaszín gomborr járt. (Akkor is lehet gomborrnak hívni, ha akkora, mint egy kanapé?) És miután leesett, hogy azok a fogak

nem fognak kettéharapni, már nem is tűntek félelmetesnek.

Előzőleg szereztem némi tapasztalatot állat formájú házakkal, tudtam hát, hogy ezekbe néha nehéz bejutni. (Még mindig kicsit cikinek érzem az „alacsony világítás a belépéshez”-fiaskót a macskaházban.)

A nagy nyuszihoz közeledve a rejtett bejáratokat fürkészte a tekintetem. Azonnal észre is vettem egy szürke vasajtót a nyuszi oldalában, előtte a földön egy szürke lappal. Feltételeztem, hogy az ajtót nyitja, mint a macskaházban, nem pedig odapörköl nekem, mint a robbanó kockák a sivatagi templomokban. Ki lenne olyan örült (vagy hülye), hogy felrobbantsa a saját háza oldalát? Ez könnyű lesz! (Vagyis azt csak hittem.)

Aztán egy zombi csoszogott elő egy fa mögül, egyenesen az ajtóhoz. Megdöbrentem, szóhoz

sem jutottam. Olyan kérdések cikáztak a fejemben, mint: hogyhogy fényes nappal előjött egy zombi? Miért nem ég el? És ami a legfontosabb: ebben az új világban szuperzombik vannak? *nyel*

Aztán feltűnt, hogy a zombi valami barna sisakszerűséget visel. Nem értem rá azon elmélkedni, hogy vajon miért tesz egy zombi bármit is a fejére, mivel rálépett a szürke lapra, amitől kinyílt az ajtó!

Fergeteges! Még be sem jutottam a házba, máris zombik szállják meg! Sőt mi több, azonnal tudtam, hogy sosem leszek biztonságban, ha zombiknak meg más moboknak szabad bejárása van. Rettenetes volt!

Ami ezután következett, az a másodperc törtrésze alatt ment végbe. Amint a vasajtó kinyílt, egy nyílvessző zúgott ki rajta, és belefúródott a zombiba! A zombi

hátrátántorodott, és a mögötte lévő fának
ütközött. *PUFF!*

Aztán minden nagyon fura lett - a zombi alatt
megnyílt a föld! Odafutottam, hogy lássam, mi
történt, de mire megérkeztem... a zombinak
nyoma veszett! A szó szoros értelmében
elnyelte a föld!

Akkor döbbsentem rá, hogy a vasajtó nem
is bejárat - hanem halálos csapda! Talán ez
tényleg egy „gyilkos nyuszi”!

Húha, még jó, hogy előkerült az a zombi!
(Nem hittem volna, hogy valaha ilyen
mondok!) Gondoljatok bele, mi történik, ha én
próbálkozom először az ajtónál! Felnyársalt
volna egy nyílvevessző, aztán már tűnök is el a
lyukban a föld alatt.

Elindultam hát, hogy keressek egy kevésbé
halálos ajtót. Messziről elkerültem az

„elnyelőt”, és a nyusziház eleje felé tartottam. Menet közben táblákat, gombokat vagy fogantyúkat kerestem. Semmi! Egyetlen árva nyom sem akadt!

Aztán felfedeztem egy újabb vasajtót a nyuszi másik oldalán a hozzá tartozó újabb szürke lappal a földön. Feltételeztem, hogy az is csapda, ezért nagyon nagy ívben kerültem meg.

Amikor megérkeztem a nyuszi fenekéhez, olyasmit találtam, amihez még hasonlót sem láttam. Világító, cikcakkos vörös vonal kanyargott a fűben a földben lévő négy nyitott csapóajtó körül. Igen! Egy titkos ajtó! Amikor azonban benéztem a lyukba, bugyogó lávát láttam! Újabb csapda! Igen, ez kétségtelenül egy gyilkos nyuszi!

Aztán újabb pár kockával odébb még egy csapóajtót vettem észre. Még egy csapda?

Nem. Amikor kinyitottam, egy létrát láttam, ami egy kis helyiségbe vezetett odalent. Na, ez már inkább tűnt bejáratnak. De minek a bejárata lehetett? A helyiség nagyjából akkora volt, mint a pánikszobáim. (És mind tudjuk, azokat mennyire szeretem!)

Sajnos ezen a ponton a nap már majdnem lement. Arra jutottam, hogy három lehetőségem van:

- 1) Saját pánikszobát építek földből, ami szinte csalogatná a mobokat: „Halihó, itt egy újonc! Gyertek, kapjatok el!”
- 2) Az egyik vasajton át megpróbálok bejutni a nyusziházba, közben elhajolok a nyílvesszők előtt, nehogy saslikot csináljanak belőlem, mint a mobokból!
- 3) Ebben a föld alatti „pánikszobában” töltöm az éjszakát, és elrejtőzöm a mobok előtt a csapóajtó alatt.

Alaposan megnéztem hát magamnak a szobát,
és arra jutottam, hogy „biztonságos”, mégpedig
a következő okokból:

- Nem voltak pókhálók (remélhetőleg pókok sem)! Pipa.
- Nem hallatszottak csittegő-csattogó, nyöszörgő vagy sziszegő hangok! Pipa.
- Nem pattogott nyálka a falakon! Pipa.
- Nem fortygott odalent olvadt láva! Pipa.
- Sem csontok, sem semmi más nem lebegett a föld felett. Pipa.

Arra jutottam, hogy egy föld alatti pánikszoba kevésbé szúrná ki a mobok szemét, mint egy föld feletti, azért összeszedtem a bátorságomat, és lemásztam a létrán. Miután körülnéztem, úgy sejtettem, hogy valamiféle irányítóhelyiségbe kerülhettem, mert volt ott egy kar, gombok meg mindenféle táblák a falakon. Sajnos ezeken kívül volt még... LÁVA!

Igen, a hátam mögött egy egész fal folyékony lávából állt! Csak egy vasrács meg néhány deszka akadályozta meg, hogy a bugyogó láva beömljön a szobába! Huh! Nem akartam úgy járni, mint a krumpli, amit próbáltam „megsütni” a kutyaházvilágban!

A „pánikszoba” végül meglehetősen pontos elnevezésnek bizonyult. Egy pillanattal később egy zombi pottyant mellettem a lávába, és lángra lobbant! Pánikba estem! Végem volt! Menekülőre fogtam! Már indultam is, hogy inkább földből építsek pánikszobát magamnak!

Úgy a létra feléig jutottam, amikor felnéztem, és nyolc dühösen világító vörös szemet pillantottam meg, amint engem bámultak odafentről. Hirtelen a láva, a titokzatos gombok meg a lán-
goló zombi már nem is tűntek olyan rossznak.

Bár a kinti moboktól biztonságban voltam, továbbra sem szerettem volna a gyilkos

lávakamrában tölteni az éjszakát. Hátrahőköltem, ahányszor csak egy mob a lávába zuhant, és megsült a lángok között! Olyan volt, mint egy óriási, undorító elektromos rovarcsapda (a Mobzizzentő 3000)!

Miután szemügyre vettem a táblákat a falon, rájöttem, hogy rejtvények. És annyit már megtanultam, hogy ha valahol rejtvényt látok, akkor rejtett ajtók is lesznek a közelben. Szóval ez is egy titkos bejárat lehet! Reméltem, a nyusziházba vezet (és nem egy újabb csapdához). Azt meg végképp reméltem, hogy meg tudom oldani a rejtvényeket - ami nem igazán volt az erősségem -, és sikerül kinyitnom a titkos ajtót. Nem akartam ott tölteni az éjszakát a lángra lobbanó zombik mellett, a fejem fölött fenyegetően sziszegő pókokkal.

Úgy gondoltam, először kikapcsolom a Mobzizzentő 3000-et! A lávafal fölött volt egy gomb, alatta pedig egy tábla felirattal:

„Bugyogó forttyogás”. A láva volt az egyetlen odalént, ami bugyogott és forttyogott, úgyhogy feltételeztem, arról van szó. Őszintén reméltem, hogy ha megnyomom a gombot, a láva nem ömlik be hozzám a szobába!

Fél kézzel a létrát fogtam, készen, hogy felkapaszkodjak rajta, ha gyorsan menekülőre kell fognom. Összeszedtem a bátorságomat (magyarán összeszorítottam a szemem, és visszatartottam a lélegzetem), aztán megnyomtam a gombot a láva fölött. Egy kattánás hallatszott, és amikor megint kinyitottam a szemem, a láva nem volt seholl! Juhú! Nem keletkezett alattam lávató! Sajnos egy kőfal továbbra is az utamat állta.

Eljött az ideje, hogy próbára tegyem a megérzésem második felét – a rejtett ajtót. A kar melletti táblán ez állt: „Befordít, kifordít”. Gyanítottam, hogy a fogantyú valamilyen titkos ajtó nyitására szolgál,

mint a kutyaházban. (Reményeim szerint nem arról volt szó, hogy ha meghúzom a kart, mobok „fordulnak be” a szobába, amitől én „kifordulok” magamból!)

Fél kézzel megint megmarkoltam a létrát (az ember sosem lehet elég óvatos!), átnyúltam, és átkattintottam a kart. A kőkockák a láva helyén lesiklottak, a hátsó fal kockái pedig szétváltak, és beleolvadtak a falakba. Igen! Egy titkos folyosó!

Amikor átsiettem ott, ahol korábban a láva folyt, felnéztem, és láttam, hogy mind a négy csapóajtó zárva. Én átjuthattam, de kívülről nem juthatott be semmi. Ezt cseppet sem bántam, mert odafent két pók éppen hisztirohamot kapott a csapóajtókon!

Feltételeztem, hogy ezt az ügyes bejáratot ugyanaz a hacker építette, aki az összes többi házat. Nem kertelek: akárki is volt az, tudott

valamit. NAGYON tudott! Azt sem tudtam, hogy működik az ilyesmi, azt meg végképp nem, hogyan lehet megépíteni. Vajon a fura világító vörös vonalnak a fűben lehetett-e hozzá köze?

A folyosó végül egy lépcső tövében ért véget. Ahogy felnéztem, jókora halom egymásra halmozott ládát láttam egészen egy nagy helyiség tetejéig. Telitalálat! Ez csakis a nyusziház belsejében lehetett. Felszaladtam a lépcsőn, és mindent átkutattam.

Az alábbi szuper dolgokat találtam a szobában:

- 1) Egy barkácsasztalt
- 2) Egy régi típusú mikrohullámú sütőt
- 3) Egy füstölgő kémcsőkészletet
- 4) Egy kis fekete asztalt (üllő lehetett?)
- 5) Két semmihez sem tartozó kart a padlón
(Hmm?)
- 6) Egy mágikus szökőkutat a fal mélyedésében
- 7) Egy lebegő könyves asztalt.

A lebegő könyves asztalhoz lopakodtam, és vetettem egy gyors pillantást a könyvre. Az volt a címe, hogy *Minecraft-rejtélyek*. Máris jó pár rejtélyt megoldottam, hogy bejuthassak a nyusziházba, és a legtöbb akár VÉGZETES is lehetett volna! NEM álltam készen ÚJABB Minecraft-rejtélyekre valami másik ismeretlen világban! Ki tudhatta, mennyire lesz fájdalmas? Vagy mennyire lesz halálos? Arra jutottam, hogy egy időre távol tartom magam attól a könyvtől. (HOSSZÚ időre!)

Volt egy padlás is a könyvtár fölött, egy újabb lépcső tetején. Odafent találtam még pár ládát, meg persze ugyanazt a festményt a jó öreg muksóról, mint a többi házban is. (Aha, tutira a hacker az!) És ami a legjobb, volt egy ágy is!

Miután gyorsan körülnéztem, átkutattam a ládákat. Mindegyik üres volt, egy kivételével. Szerencsére abban valami nagyon értékesre bukkantam: egy kitépett lapra!

Gazdálkodás: A Minecraftban az egyik legfontosabb képesség a gazdálkodás. Az a játékos, aki maga állítja elő a terményeket, nem szenved hiányt élelemben, és nem kell a vadonban keresgélnie. Ha megfelelően csinálja, a gazdálkodás a leggyorsabb, legbiztonságosabb és leghatékonyabb módja a gabona, a répa, a burgonya, a cukornád, a dinnye, a tök, de még a kaktusz előállításának is. A gazdálkodást a Minecraftban a következő öt egyszerű lépésre lehet bontani: művelés, vetés, locsolás, aratás, új vetés. Fontos, hogy szenteljünk különös figyelmet a

Minek szenteljünk figyelmet? Gyerekek, hogy én mennyire utálom, ha egy lap így szakad el! Vajon szándékosan csinálták, hogy bosszantsanak? Hát, akkor sikerült! Másfelől viszont ez óriási hír volt! Ezek szerint megtermelhetem a saját ennivalómat ahelyett, hogy folyamatosan gyűjtögetnem kellene (azaz „kölcsonóznöm” a falusi kertekből)!

Tudtam, hogy keresnem kell egy használható földdarabot odakint, ahol megpróbálkozhatok a gazdálkodással (BENT a házban nyilván nem foghattam bele a földművelésbe).

Ez aztán elgondolkodtatott a nyílveszőcsapdás
ajtókkal kapcsolatban. Ha sikerülne
megfejtetem, hogyan kerüljem el a csapdát,
sokkal könnyebben ki- meg bejuthatnék a házba.

Elkezdtem hát keresni az ajtókat, de egyet
sem találtam. Láttam formákat a falakon meg a
mennyezetén, amik szerintem a nyuszi lábai meg
a feje lehettek. De ott, ahol elvileg az ajtóknak
kellett volna lennie, egy-egy láda állt a földön,
és egy szürke négyzetet láttam a falon. Kicsit
olyan volt, mint egy régi mikrohullámú sütő
hátulja.

Megvizsgáltam az egyik szürke négyzetet,
hátha találok rajta valamilyen nyílást, és azt
fedeztem fel, hogy bele tudok nézni. Egy
nyílveszőekkel teli doboz volt az! Sok száz
lövedék volt odabent szabályos kötegekbe
rendezve. Hát így működött a csapda! A zombi
rálépett a lapra odakint, az ajtó kivágódott, és
huss! Nyílveszők repültek elő a dobozból.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Visszamentem az alagúton át a „lávaszobába”, és kilestem a csapóajtón, hogy lássam, milyen napszakban járunk. A szikrázó csillagok odafent elárulták, hogy ideje lefeküdni. A csapóajtók között állva engem bámuló csontváz pedig azt árulta el, hogy MOST kell ágyba bújnom!

Ettem hát pár sütit vacsorára, és ágyba bújtam. Örülök, hogy rájöttem, hogyan működnek a láva és a titkos folyosó kapcsolói. Ez SOKKAL jobb volt, mint egy pánikszobában tölteni az éjszakát. Vagy ami még rosszabb, a Mobzizzentő 3000 mellett!